

HÁJEK

Srpen
2026

Naše noviny

OBSAH

Program DSH

Pozdrav

Kvíz

Zajímavosti

Literární dílna

Rozjímání

Povídka měsíce

Představujeme

Kaleidoskop

Info z domova

**Srdečně vítáme nové
obyvatele, kteří
nastoupili do našeho DS.**

*Franěk Petr, PhDr.;
Fojtíková Helena;
Rybářová Jana;
Pavlovská Jaroslava,
PhDr.*

Zpravodaj Hájek vychází
v nákladu 200 výtisků pro potřeby
obyvatel Domova seniorů
Praha 4 Háje,
K Miličovu 734 a je neprodejný.
Na vydání spolupracují:
Monika Stajnerová,
Dagmar Zavadilová, ředitelka DS,
ve spolupráci s klienty DS.

DOMOV
PRO SENIORY
HÁJE

PRA
PRA
PRA
PRA
GUE
GA
G

5. 8. středa 10:00 SÁL

DŮVĚRNÍCI

Srpnové setkání zástupců obyvatel s vedením domova.

9. 8. neděle 15:30 KAPLE

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA PRO VĚŘÍCÍ I NEVĚŘÍCÍ

Téma: VÍRA UPROSTŘED BOLESTI

V těžkostech a nemocech nacházíme povzbuzení a vytrvalost ve víře skrze starozákonní příběh o Jóbvi. Slovo: Jaromír Pachel s hudebním doprovodem.

12. 8. středa 14:00 SÁL

HUDEBNÍ KLUB

Zveme vás na setkání spojené s poslechem oblíbené filmové hudby.

19. 8. středa 14:00 SÁL

PŘEDNÁŠKA O PRAZE

Zveme vás na přednášku o naší krásné Praze – tentokrát na téma Vltavské ostrovy v Praze, kterou nám představí paní Micková.

20. 8. čtvrtek 10:00 ERGOTERAPIE

BÁBOVKY

Zveme vás na oslavu srpnových narozenin.

20. 8. čtvrtek 10:00 SÁL

PETR VELETA

Jste srdečně zváni na aktivní dopoledne spojené s poslechem hudby, pohybem a zábavou, kterým nás provede pan Petr Veleť.

25. 8. úterý 10:00 VELKÁ ZAHRADA

SETKÁNÍ SE ZVÍŘATY

Přijďte se podívat, pohladit, nakrmit a užít si setkání se zvířaty na naší velké zahradě.

26. 8. středa

VÝLET – PLAVBA LODÍ PO VLTAVĚ

Srdečně vás zveme na výlet a hezké odpoledne na lodi. Poplujeme po Vltavě a současně uslyšíme o zajímavostech pražských nábřeží a okolních domů.

Zájemci se, prosím, hlase u aktivizačních pracovníků.

Pohled na věc aneb kde je pravda

Čas od času se ocitnu v situaci, kdy si znovu uvědomím, jak moc nás formuje prostředí, ze kterého pocházíme a ve kterém jsme vyrůstali. Když je člověku dvacet, má pocit, že dokáže přepsat pravidla světa. Tím světem tehdy často nejsou ani tak dějiny, jako mnohdy nám nejbližší, vlastní rodiče. Právě na nich si zkoušíme vybojovat svou samostatnost, občas utržíme pár boulí a s odstupem let zjistíme, že některé jejich věty vážně dávaly smysl.

Dnes to mohu říci z obou úhlů pohledu – jako dítě, které už dávno dospělo, i jako rodič. Hlavou zed' neprorazíš. A stejně tak není jednoduché spojit dva světy, které vyrůstaly na odlišných hodnotách, jiné výchově nebo životní filozofii. Často to člověk pochopí až tehdy, když je partie rozehraná. A poctivý hráč se přece jen tak nevzdává.

Já jsem byla vychovávána v přesvědčení, že člověk by měl žít tak, aby se za sebou mohl ohlédnout. Aby po něm něco zůstalo – stopa po jeho práci, pomoci druhým nebo alespoň stopa, která usnadní cestu těm, kteří zůstávají po nás. Otázkou zůstává, jak více či méně se to zdaří. Jsou ale lidé, kteří byli vedeni k jiné životní filozofii: „Co mám, to si užiju. Děti jsem vychovala, a teď už je to na nich.“ Ani jedno nemusí být špatně. Každý z nás si totiž nese životem to, co doma dostal do svého pomyslného kufříku na cestu.

Někdo v něm nese odpovědnost, pracovitost a potřebu myslet na budoucnost. Jiný schopnost radovat se z přítomného okamžiku a nebrat život příliš vážně. A oba se přitom často s upřímným údivem dívají na toho druhého.

Kdo z nich má pravdu? Možná oba. Možná nikdo. Život totiž není soutěž o jediný správný názor. Je to spíš dlouhá cesta, na které se učíme, že lidé nemusí být stejní, aby si rozuměli. Někdy stačí připustit, že ten druhý přišel odjinud, nese „kufřík“ s jiným obsahem a jiné zkušenosti.

Patrně vítězstvím je zjištění, že moudrost nespočívá v tom druhé přesvědčit, ale pokusit se je pochopit. A když se nám to podaří, zjistíme, že i dva zdánlivě odlišné světy mohou nakonec sedět u jednoho stolu – ne proto, že jsou stejné, ale proto, že se naučily jeden druhému naslouchat.

A když se nám to nepodaří? I to se může stát. Zvednout hledi a jít dál.

Průvodcem na cestách, ať chceme nebo ne, nám zůstává onen pomyslný kufřík z dětství.

Dagmar Zavadilová

Milí čtenáři,

jak již mnozí víte, práce psychologa v Domově pro seniory není jen o individuálních rozhovorech, ale také o společném setkávání na aktivitách, při kterých otevíráme různá témata ze života i každodennosti. Někdy se stává, že obyčejná slova nestačí, a tak si některá setkání zpestřujeme verši. Postupně tak vznikla řada krátkých tematických básní, které dokreslují probíraná témata. Básně mají především potěšit, pobavit nebo nabídnout jiný pohled na známé situace.

Na přání našich klientů bych se o několik z nich ráda podělila. Snad vám trocha poezie pohne koutky vzhůru, inspiruje k zamyšlení, nebo třeba k vlastní tvorbě. Příjemné čtení přeje Mgr. Adéla Růžičková, psycholog, Domov pro seniory Háje

Péče o vztahy

Zasni se na malou chvíli,
jak žijeme, jak jsme žili,
jak zahradník květu,
věnujeme péči světu.

Naše zahrady jsou jiné,
barevné, jemné či divé,
kvítí, stromy, listí, trní –
každému nám jinak voní.

Již Malý Princ jevil přání,
krásný květ poklopem chrání,
péče, plení, zalévání,
kříž už sténá v ohýbání.

Však jaké pěstujeme květy,
utváří nám pestré světy.

Srovnávání se

Den je jako galerie,
obklopí nás obrazy,
různé barvy, tahy štětci,
jenž v nás budí úžasy.

Hledíme jen přes své brýle,
skrže svoji zkušenost.
Obrazy si prohlížíme,
usuzujem jinakost.

Srdce bolí vidět dva,
když je zrovna jeden.
Dlouhé vlasy závidí,
kdo odložil hřeben.

Tak jak hledím na ostatní,
hledí jiní zpět.
Možná s mojí paletou
by malovali rádi svět...

Čeho si na sobě vážím

My jsme druh,
a druh jsem já.
Však co se ve mně ukrývá?

Osud se nás bude ptát:
Proč bych se měl já mít rád?

Léta pomáhám si vstát.
Umím si i vynadat.
Mohu si se sebou hrát.
Už roky jsem svůj kamarád.

Příkladně tak může žít,
kdo ví, kým je,
kým chce být.

Tak zkuste prosím, pomalu...
dnes udělit si pochvalu.

Navštěvování, návštěvy

Pozvání, volání, posezení,
dobroty, poklidit, nelenění.

Rodina, přátelé, nezvaný host?
Návštěvy hlaste včas, mám
toho dost!

Vzpomínky, květiny, smích,
někdy hádky...
přesto se vracíme za sebou
zpátky.

A když se odchází, pak zvláštní
ticho,
patří to k návštěvám... a plné
břicho.

Být jenom sám, to by byl hřích.
Navštěvuj, pozívej – bude nám
líp.

Tolerance

Poslechněte, co se stalo, v domově pro seniory!
Proběhla zde přednáška, jak ovládat telefony.

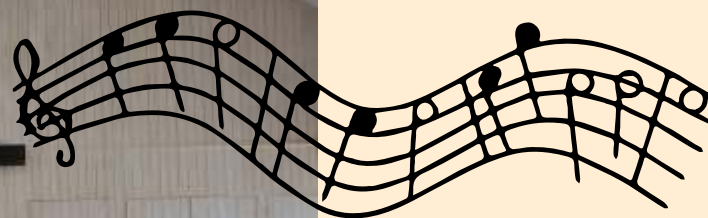
Pan Josef se velmi nadchnul, telefon si ihned zapnul.

„Telefon ten leccos zmůže!“ vysvětluje paní Růže.

Paní Růža nechce slyšet, telefony neguje.
Pravý kontakt, lidská mluva — to je to, co spojuje!

Paní Růža jednoho dne dostala se do potíží.
Zabloudila, nikde nikdo, po chodbách se porozhlíží.

To tu ještě scházelo... figura se zdáli jeví.
Telefonem ozářen – Josef ku pomoci běží!

Žluté růže očarovaly Hudební klub

Foto: Atmosféra během Hudebního klubu.

Jen o pár minut se opozdilo zahájení oblíbeného Hudebního klubu v sále našeho domova seniorů, který se tentokrát zaměřil na Waldemara Matuška. „Měli jsme tu ladiče pianina, proto jsme nemohli všechno předem připravit,“ vysvětloval Dominik. A hned spouštěl promítací plátno, instaloval techniku pro poslech a rozdával sluchátka těm, kdo je pro lepší zážitek potřebovali. Návštěvnost byla vysoká, i když jasně převládaly ženy.

Lucie pak všem přečetla několik základních faktů o populárním zpěvákovi. Věděli jste třeba, že jeho původní křestní jméno bylo Vladislav? Úředně si ho nechal změnit na Waldemar až v roce 1975. Jménem Waldemar, nebo zkráceně Waldy, oslovovala Vladislava původně jeho matka, mělo jít o vzpomínku na dánského herce z období němého filmu Valdemara Psilandera. U nás jeho jméno něco řekne asi jen filmovým znalcům, ale ve své době byl Psilander nejlépe placeným hercem a získal uznání kritiků jako největší mužský hlavní představitel zlaté éry dánské kinematografie.

První byl Suvenýr

Waldemar Matuška se narodil v roce 1932 v Košicích, jeho maminka Mária Jozefa Malinová byla rodačka z Vídně a dříve také byla zpěvačkou v tamních operetních divadlech. Tatínek František Matuška pocházel z Prahy a za první světové války se stal legionářem. Vladislav, tedy pro nás Waldemar, byl jejich čtvrtým dítětem, čtvrtým synem.

Rodina žila v Horních Mokropsech, v roce 1938 se přestěhovala do Prahy. Matuškovy pěvecké počátky jsou spojeny s Husovým sborem v Jungmannově ulici. S vlastní uměleckou dráhou začal Waldemar v roce 1957 v pražském hudebním klubu Reduta, kde se seznámil s Jiřím Suchým a Jiřím Šlitrem, o tři roky později nahrál svou první píseň Suvenýr. My ho pak známe jako charismatického muže s plnovousem, který nazpíval takové hity jako Ach, ta láska nebeská, Do věží, Jen se přiznej, že ti scházím, Jó, třešně zrálý, Když máš v chalupě orchestrion, Když jdou na mužského léta, Pojd' se mnou láska má, Slavíci z Madridu, Tereza aj. Mnoho z těchto písní, překrásných balad, zaznělo během střeďečního Hudebního klubu.

Waldemar Matuška zemřel 30. května 2009 na Floridě, kde žil se svou poslední životní partnerkou, zpěvačka Olga Blechovou. Měl s ní syna Waldemara. Místem posledního odpočinku herce a zpěváka s nezaměnitelným hlasem je Vyšehradský hřbitov, a jak nám prozradila Lucie, když se při návštěvě Vyšehradu staví u jeho náhrobku, bývá tam často mnoho žlutých růží od fandů, které Walda neztratil ani téměř dvacet let od své smrti.

Jana Hanušková

1. Kdo organizoval vlakové transporty, které v roce 1939 zachránily stovky židovských dětí z okupovaného Československa?

- a) Winston Churchill
- b) Oskar Schindler
- c) Nicholas Winston

2. Jak se jmenuje významný kostel na náměstí Jiřího z Poděbrad v Praze, který navrhl architekt Josip Plečnik?

- a) Kostel Nejsvětějšího Srdce Páně
- b) Kostel sv. Ludmily
- c) Kostel sv. Salvátora

3. Jaká je výška Petřinské rozhledny, která byla v Praze otevřena v roce 1891?

- a) 45 metrů
- b) 60 metrů
- c) 75 metrů

4. Jak se jmenovala krátká povídka Zdeňka Jirotky, která vyšla 24. srpna 1940 v Lidových novinách a stala se základem pro slavný humoristický román Saturnin?

- a) Sluha a já
- b) Saturnin zasahuje
- c) Můj sluha Saturnin

5. Dokončete pranostiku: „Co červenec neupeče, ...“

- a) to se v srpnu nedopeče.
- b) to srpen zapeče.
- c) to již srpnu neuteče.

6. Jak se jmenují dva synové herce Ladislava Trojana, kteří se oba úspěšně prosadili v českém filmovém průmyslu (jeden jako herec a druhý jako režisér a producent)?

- a) Ivan a Ondřej
- b) Ondřej a Richard
- c) Ivan a Kryštof

7. V jakém vědeckém odvětví získal Sir Alexander Fleming v roce 1945 Nobelovu cenu za objev penicilinu?

- a) Za fyziologii a lékařství
- b) Za chemii
- c) Za biologii

8. Ve kterých dvou letech bylo slavnostně otevřeno Národní divadlo v Praze s tím, že druhé otevření následovalo po ničivém požáru budovy?

- a) 1883 a 1885
- b) 1881 a 1883
- c) 1879 a 1881

9. Jak se jmenuje syn Chantal Poullain a Bolka Polívky, který pokračuje v rodinné tradici a stal se úspěšným českým hercem?

- a) František Polívka
- b) Jan Polívka
- c) Vladimír Polívka

10. Co v oblasti módy přesně znamená francouzský pojem haute couture, se kterým udávala tón světovému průmyslu i návrhářka Coco Chanel?

- a) Ručně šité na míru
- b) Masová výroba více kusů
- c) Pouliční móda

*Vážení čtenáři a luštitelé,
na otázky v červencovém kvízu
odpovědělo 10 čtenářů.*

Deset správných odpovědí měli:
Mgr. Alena Šimonová z A0

Devět správných měl: neměl nikdo.

Osm správných odpovědí měl:
Jiří Sova z A2; TÝM A2-A3.

*Nejvíce vás potrápily otázky
č. 2, 6, 7 a 9.*

*Důležitá informace:
vyplněné kvízy je nutné vhodit
do schránky na oddělení A0
nejpozději do 18. v daném
měsíci. Později vhozené kvízy
už nemohou být započítány a
uvezeny v časopisu Hájek, a to
z důvodu uzávěrky a tisku
časopisu.*

*Zde si můžete přečíst správné
odpovědi:*

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

1. C: Julius Caesar

2. B: Moravská

Amazonie

3. A: 863

4. C: Jiří Schelinger

5. B: 766 m

6. A: 6 let a 2 mil.

7. B: Příběhy

o opilém mravenci

8. A: Obrazy

venkovského života

9. C: Od roku 1994

10. C: 15 hodin 26 minut

Literární dílna

Pan „Mistr“

To byl můj otec. Narodil se v malé vesnici na Šumavě. V Nezdicích. Dali mu jméno Karel. Jeho děda Karel. Jeho otec také Karel. Co jsem mohl být já? Ne jinak než Karel. Aby to bylo dokonalé nebo toho nebylo málo, můj syn se jmenuje Karel a jeho syn, můj vnuk, je také Karel.

Z vyprávění svého dědy vím o tátovi snad všechno. Co jsem nevěděl, řekl mi sám, nebo jsem to s ním prožil. Otec již jako malý chlapec byl velmi čistotné dítě. Stále si myl ruce a dobře se oblékal. Byl to malý manekýn. Chtěl se líbit. Šel do školy. Měl starší boty. Chtěl, aby mu táta koupil nové. Ten však rozhodl, že vydrží. Otec šel na dvůr pro sekeru a botám usekl špičky. Dostal pár pohlavků, ale boty dostal nové.

Tátůvtec byl povoláním kolář. Vyráběl různé zahradní nářadí. Také malé vozíky i velké žebříňáky na svoz sena nebo obilí. Měl dobře zařízenou dílnu a dost zákazníků. Věřil, že malý Kája jeho výrobu převezme.

Kája nesouhlasil. „Já se nerad špiním. Rád se dobře oblékám. Budu krejčím. Půjdu se učit do Prahy. Tam je můj strejda. Ten mi pomůže.“ Děda zuřil. „To tě nohy přerazím.“ Marné bylo všechno vyhrožování a přemlouvání. Otec se opravdu krejčím vyučil. Jak čas ukázal, udělal dobře. Stal se opravdu mistrem v oboru.

Nic se nejlépe, jak se upeče. Otec si chtěl v Praze otevřít krejčovskou dílnu. Moc se mu nedařilo. V té době jeho táta pracoval jako kolář u cirkusu Sarrasani. Cirkus patřil k největším na světě. Jezdil po celé Evropě. Mimo artistů a personálu zaměstnával i různé civilní profese, mimo jiné i krejčí. „Já se optám. Dám ti vědět.“ Podařilo se.

Otec sbalil kufr a hurá do světa. Tak se stal cirkusákem. Cirkus účinkoval v Drážďanech. Tak to neměl tak daleko. Prohlédli jeho doklady. Výuční list a doporučení. Krejčovskou dílnu nemusel zařizovat. Dostal do péče maringotku. V jedné půlce dílna, v druhé zařízený pokoj. Ředitel mu řekl: „Teď chlapče ukaž, co umíš.“

Otec se snažil, jak nejlépe uměl. Učil se i německy. Štěstí stálo na jeho straně. Dokazoval, že v krejčovství je odborník. Že něco umí. To neuniklo panu řediteli. Dostal do péče šatník jeho dcery.

Dvacetiletá krasavice. Ta se svým otcem vystupovala v drezuře šesti párů jezdeckých koní. Střídala různé oblečení. Táta jí o oděvy pečoval. Pomáhal ji strojit a převlíkat se. Slečna měla i své vlastní vystoupení. Cviky na visuté hrazdě. Otec při těchto vystoupeních měl svoje místo v první řadě lóží. Někdy jsem se ho zeptal: „To jsi jí ty rajtky a boty pomáhal i oblékat?“ Odpověděl: „Nejen oblékat, já je i svlékal.“ Přitom hladil na zadečku pomačkané faldíky.

Táta měl u cirkusu zlaté časy. Rád na ně vzpomínal. Plat měl větší než jeho otec, který pracoval jako kolář. Stavěl šapito a stany. Táta dostával za své výkony i zpropitné. Někdy to byl týdenní plat jeho otce. „Ty mi nebudeš věřit, já jsem ty dýška nedával tátovi, já je šetřil. Za ušetřené peníze jsem v Bavorsku pořídil krávu. Přivedl jsem ji do chalupy uvázanou na laně. Dostala nové jméno Lana.“

Cirkus měl odjet do Ameriky. V Praze měl svoji milou slečnu Emilii. Co dělat, Ema, nebo Amerika? Vyhrála Ema. Bylo na čase. Emě bylo pátého února sedmnáct let. Já se osmadvacátého února narodil. Tentokrát mě štěstí opravdu neopustilo. Cirkus při odjezdu zasáhla na moři bouře a část se potopila. Otec se vrátil do Prahy. Věnoval se pak celý život krejčovně. Byl to společenský člověk. Po válce se stal členem myslivecké společnosti. Byl úspěšný lovec. Mnohokrát se stal králem honu.

Nás kluky vychovával po svém. Malý příklad. Bratr se učil rusky. Musel číst a překládat. Bratr četl: „Děd Semjon.“ Otec: „Přelož to.“ Bratr: „Semjon.“ Pohlavek. „Řekl jsem, přeložit!“ „Ale tati, on se tak jmenuje.“ Další pohlavek. „Mazej si jezdit na kole.“

Takový byl pan „Mistr“. Jinak vynikající člověk.

Karel Pešťák

Amore! Amore!

Ty jsi mně zase dal. Když přítel Amor, bůh lásky, vystřeloval své šípy, nesměl jsem chybět. Často nezasáhl jen mé srdce. Trefil i můj mozek. Něco o tom vím. Nestalo se to jednou.

Poznal jsem krásnou kadeřnici. Věřu. Černovláška s hnědýma očima. Byla o málo starší než já. Pracovala v kadeřnickém salonu. Pečovala o mé kadeře. Chodil jsem pravidelně. Každý týden. Přijdu do salonu jako seladon. Ona se usmívá: „Mám prosbu. Jedu do Karlových Varů. Na kadeřnickou soutěž. Hledám figuranta. Vybrala jsem si tebe.“

„To snad ne. To nemyslíš vážně.“ „Ale ano. Pojedu autem a basta.“ Chvilí jsem odporoval. Dělal na mne psí oči, až jsem řekl ano.

To nebyl kadeřnický salon. To byla sportovní hala. Do soutěže bylo přihlášeno kolem padesáti kadeřníků a kadeřnic. To, co se začalo dít, jsem si jako lesák z hor nepředstavoval. Ani ve snu. Všude křesla, zrcadla a závěsy. Na stolech různé serepaticky. Voňavky a pudry. Skupiny rozhodčích. Vůně jako v parfumerii. Žádná vůně lesa. Chtěl jsem vzít nohy na ramena.

„Posaď se do křesla. Já ti udělám moderní sestřih a účes.“ To moderní mě úplně dorazilo. „Uděláš ze mě úplného blba.“ „Nebud' zlý. Prosím, prosím.“

Pak se začaly dít věci. Za ušima cvakají nůžky. Na hlavě voda plná vůně a pěny. Fén. Česání. Znova voda. Opět fén. Foukal a foukal. Já jsem myslel, že mi vyfoukne mozek. To trvalo více než dvě hodiny. Co se děje, jsem neviděl. Držel jsem jako ovce, když ji stříhají.

Odhrnula závěs ze zrcadla. Panebože! Já se nepoznal. Já měl kudrnaté vlasy. Černé, a v nich bílý melír. Jsem jako pudl na výstavě psů. „To sundáš. Tak do lesa nemohu. Jeleni utečou a sojky se mi budou smát. To si nedovedu představit ženy, které sázejí malé stromky. Ty se budou válet smíchy v mechu a jehličí.“ „Teď ne. Bude hodnocení.“ Naříkám: „Bože, já jsem trouba. To všechno pro tvoje krásné oči.“

Slavnostní oběd. Vyhodnocení. Jsme na bedně. Třetí, ale na bedně. Jedeme domů. Přemlouvám Věru, aby šla se mnou do hájovny. „Dnes ne. Já zítra odjíždím.“ „Kam?“ „Do Děčína.“ „Co tam budeš dělat?“ „Budu vedoucí výrobního výcviku v učňovském středisku pro kadeřnice.“

Nespadla mně jenom brada. Mně spadly snad i kalhoty. Ten Amor mě pěkně podvedl. Zranil mě šípem lásky, na Věru se vykašlal a ona pak na mě. Co dělat. Řekl jsme si - pro jedno kvítí, slunce nesvítí. Ani mi nedala do původního stavu moje vlasy.

V pondělí jdu do lesa. Skupina žen sází stromky. Zatím se ukrývám ve křoví. Mám tam takhle jít, nebo ne? Musím, je to moje povinnost. Vstupuji na paseku. Ženy odhazují motyky. Přestanou pracovat. Kdo to z lesa leze?

Pak se začnou smát. Smích přechází v řev. Popadají se za břicha, ječí. Vrátil se nám zelený manekýn. Budeme se fotit. Zvedají sukně nad hlavu. Já mizím znovu v hlubokém lese. Ony tančí kankán. Ještě na to dlouho vzpomínaly. Říkaly, že si některé smíchy cvrnkly do kalhotek.

Čas letí jako koně splašený. Vracím se z vojny. Budu se ženit. Věra to nebude. Amor ji šípem nezasáhl. Mě nešetřil. Byla to jiná slečna a já. Věra se vrátila z Děčína. Nic se neutají. Dozvěděla se, že se budu ženit. Pohnulo se v ní svědomí nebo vzpomínky? Ozvala se sama.

„Přišla jsem se ti omluvit. Co se stalo, to se stalo. Přeji vám mnoho štěstí a zdraví. Jako omluvu přijměte můj dar. Udělám vám oběma svatební účes.“ Co slíbila, splnila. Byla úžasná. Když mi po obřadu přála, pravila: „Byla jsem hloupá. Místo Hany jsem to mohla být já.“ Řekla to tiše, do ucha při polibku. Za tři měsíce se vdala.

Věra byla liška Bystrouška. Věděla, co chce. Jak na to jít. Využívala své pěkné vizáže. Nepřestala, pokud svého nedostala. Já se na ni nezlobil, ani nezlobím. Někdy na ni vzpomenu. Na její sladké pusinky. Některé ženy a děvčata při polibku oří přívrou. Jiné zavrou. Věra ne.

Ta se uměla pěkně přitulit a dívat do očí. Byla milá. Trochu dračice. To se nezapomíná. Pac a pusu lištičko.

Karel Pešťák

Rozloučili jsme se:

*Jitka Holá; Marie Hutýrová, Luksík Jiří,
PaedDr., CSc.; Lingerová Danuta Anna; Mgr.
Eva Janošová*

Drazí přátelé,
stále jsem ještě v nemocničním zařízení. Chůze stále ještě náročná, často i bolestivá. Víím, že nejsem jediný, kdo má zdravotní problémy, různé potíže. I vy mnohdy prožíváte podobné situace, nějakou bolest, nějaké trápení. Ale, my také vííme že nejsme sami, na ty naše potíže, že je tu Ježíš Kristus, jediná jistota a naděje v našem pozemském životě. Krásně nám to popisuje evangelista Marek. Ježíš se svými učedníky se uchýlil k moři. Šlo za ním množství lidí z Galileje, ale i Judska. Jeruzaléma, Idumeje, ze Zajordání a z okolí Týru a Sidónu, přišlo k němu veliké množství, když slyšeli, co všechno činí.

Požádal učedníky, ať pro něho připraví loď, aby se zástup na něho netlačil. Mnohé totiž uzdravil, proto se ti, kdo trpěli chorobou, tlačili k němu, aby se ho dotkli. A nečistí duchové, jakmile ho viděli, padali před ním na zem a křičeli: „Ty jsi Syn Boží!“ On však jim přísně nakazoval, aby ho neprozrazovali (Mk 3, 7-12). Ježíš uprostřed zástupu. Přicházelo k němu veliké množství lidí, protože slyšeli, co činí! Podle chronologů už takto chodil po pohanských městech a vesnicích asi 7-9 měsíců. Mohli toho o něm slyšet opravdu hodně. Byla kolem něho velká tlačence. Aspoň se ho dotknout!

Proč se ti nemocní domnívali, že jejich uzdravení záleží na tom, zda se ho dotknout? Protože se na něho tlačí, tisknou se, jako k nějakému léčivému předmětu, jehož dotyk má jakousi zázračnou moc. Ježíš má trpělivost. Tu je to tak dobře vidět – jak má tyto lidi rád (I nás má rád, jak my to často zbytečně zapomínáme, jsme lhostejní k jeho nesmírné lásce). Ježíš má pro každého pochopení. Zná naší naivitu, každou nelogičnost. Určitě vidí trochu lásky i za naší naivitou a nerozvážným postojem vůči němu. Všude vidí trochu lásky. Možné i tam, kde my jí vůbec nevidíme. A v tom je řešení mnohých a mnohých neřešitelných problémů. Když dobro a lásku kolem sebe nevidíme.

Ale, jak to bylo s těmi nečistými duchy? Jak to bylo s jejich padáním na kolena a vyznáváním víry? Nevím, zda je vůbec možné to pochopit, ale domnívám se, že tak jako propast zdůrazňuje výšku vrcholů, tma zvýrazňuje sílu světla, tak nečistota podtrhuje čistotu, lež ostře kontrastuje s pravdou, zloba a hněv s láskou. Možná to vyznání nečistých duchů – neznamená nic jiného než kontrast: „Ty jsi Syn

Boží“. Ježíš přišel zvěstovat nový život, království Boží, zatímco oni se ho chtěli dotknout a být zdraví. Proto jim přísně zakázal veřejně mluvit. Ježíš nechtěl vytvářet jen senzace, jen zázraky, ale chtěl a chce, aby lidé našli k němu cestu, vztah důvěry a lásky. Evangelista Marek i na jiném místě Písma sv. popisuje, jak k Ježíšovi přicházejí další lidé, jak je jim dobře v jeho blízkosti. I apoštolové se shromáždili k Ježíšovi a oznámili mu všechno, co činili a učili. Řekl jim: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte!“ Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí a neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. Mnozí spatřili, jak odjíždějí a poznali je: pěšky se tam ze všech měst sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem (Mk 6, 30-34).

Kolik lidí je kolem nás jako ovce bez pastýře. Často hledají cestu, hledají směr a cíl svého života. Jak je to mnohdy jednoduché. Všechno pozitivní najdeme u Ježíše. Pokusme se normálně lidsky si představit chvíli, kdy jsme z toho hledání, pachtění po smyslu života velmi unavení, vyčerpaní, kdy se sotva vlečeme jak fyzicky, tak psychicky každodenním životem – a tu k nám přijde někdo dobrý, důvěrně nám položí ruku na hlavu a řekne: Odpočiň si, máš toho dost, tady u mě si odpočiň. Všichni jistě vííme, jak je dobré odpočinout si s hlavou na rameni a nebo v dobrých dlaních někoho, kdo nás má rád, kdo nás miluje.

Ta útěšná Ježíšova slova nebyla řečena jen apoštolům, kteří se unavení vraceli z apoštolských cest, ale všem unaveným všech časů – všem, kteří budou někde klesat pod tíhou života. Pro všechny tu vždy bude jedno rameno, o které je možno důvěrně a s jistotou opřít hlavu, dvě dlaně, v kterých je možné se vyplakat, jedno pokorné a tiché srdce, od kterého je možné se učit. Tak si bude možno odpočinout od každodenní námahy, tak se bude nést každé břemeno, každá zátěž, nemoc, různé trápení lehčeji. Když si tak to představím Ježíše, zdá se mi, že má ve svých dlaních, ve svém srdci všechnu citlivost a lásku, jaká se vůbec může zrodit v člověku.

Pojďme za Ježíšem, držme se Ježíše v každé situaci našeho života.

Váš jáhen Pavel Urban

1. DOPLŇTE PŘIROVNÁNÍ.

Tichý jako ...
 Drzý jako ...
 Držet se jako ...
 Zmrzlý jako ...
 Řve jako
 Hezký jako ...
 Přehazovat si něco jako ...
 Cítí se jako ...
 Stát jako ...
 Sedět jako ...
 Hlásek jako ...

2. ANALOGIE - na základě vztahu mezi první dvojicí slov vymyslete vhodné slovo ke třetímu uvedenému slovu.

Vlčí mák a červená, chrpa a
 Myš a srst, ryba a
 Zubař a zuby, kardiolog a
 Kukačka a hnízdo, liška a
 Podkova a štěstí, černá kočka a
 Klobása a uzenářství, větrníček a
 Saturnin a Zdeněk Jirotka, Bylo nás pět a
 Halušky a Slovensko, langoš a
 Lyžaři a sjezdovka, akvabely a
 Morče a tráva, tygr a

3. DOPLŇTE ČÍSELNOU ŘADU.

4 8 12 16 20 ... 28 32 36
 3 5 7 ... 11 13 15 17 19
 5 8 11 14 17 ... 23 26 29
 5 10 ... 20 25 30 35 40 45
 7 12 17 22 27 ... 37 42 47
 3 6 12 24 ... 96 192 384 768

4. Doplněte co nejvíce možných synonym (slov stejného významu) k následujícím slovům.

CHLAPEC -
 LAKOMÝ -
 PADOUCH -
 KÁMEN -
 PŘE -
 BREČET -

5. CO JE TO?

Byla jsem vztyčena sto let po francouzské revoluci.
 Ráda se ukazuji, vždyť proto jsem vznikla.
 Nechodím, ale mám stovky žárovek.
 Jsem ve městě, a zároveň nedaleko polí.
 Svým způsobem jsem železná dáma.
 Od doby, co stojím v Paříži,
 mě navštívilo víc než 200 miliónů lidí.

6. VYMYSLETE VŽDY MINIMÁLNĚ 4 NÁZVY MĚST NA NÁSLEDUJÍCÍ POČET PÍSMEN.

4 –
 5 –
 6 –

VÝSLEDKY:

1. myška, opice, klíště, rampouch, pavián, obrázek, horký brambor, ryba ve vodě, solný sloup, pecka, konipásek
2. modrá, šupiny, srdce, podzemní nora, neštěstí, cukrárna, Karel Poláček, Maďarsko, bazén, maso
3. 24, 9, 20, 15, 32, 48
4. hoch, kluk, jinoch; lakotný, hamižný, chamtivý; lump, darebák, ničema; balvan, šutr; spor, hádka; plakat, bulit.
5. Eiffelova věž
6. Např. 4 - Most, Brno; 5 - Děčín, Jičín, Praha; 6 - Beroun, Turnov, Třebíč

PŘEDSTAVUJEME VÁM

Vážení a milí, jmenuji se Dominik Petrilák a většina z vás mne zná jen jako Dominika. Posud'te sami, že s takovým příjmením je to snadnější varianta, než si lámat jazyk.

V domově jsem již devátým rokem jako zaměstnanec a neměnil bych.

Začínal jsem v Denním stacionáři Parkinson, kde jsem měl na starost naplnění volného času klientů, kteří docházejí na den od 8 do 16 hodin. Byla to velmi dobrá zkušenost, ale po dvou letech jsem potřeboval změnu, a tak jsem se dostal do aktivizačního úseku na oddělení B2.

Některé klienty jsem si již pamatoval z praxí, tak to pro mne nebyla velká neznámá a poměrně rychle jsem si našel cestu k většině z nich. Postupně jsem se učil novým věcem díky kolegům a snažil se lépe naplnit čas strávený s klienty jak na individuálních aktivitách, tak na těch skupinových.

Již několik let pomáhám při plánování sportovních klubů, které se momentálně konají v úterý a pátek v odpoledních hodinách.

V průběhu chladných měsíců hrajeme převážně šipky na odd. B2 nebo šupec ve velkém sále. V teplejších měsících se snažíme využít naší přilehlé zahrady, to se zaměřujeme na vrh koulí, pétanque, ruské kuželky, lukostřelbu, nově i střelbu z kuše, hod na krtka a střelbu na cíl. Vždycky mne těší úspěch klientů a jejich radost, že se jim daří.

Je to drobné, ale velmi cenné vítězství, které dokáže prozářit všední dny.

Takže neváhejte a přijďte se kdykoliv zúčastnit. Všechny sportovní aktivity se snažíme přizpůsobit jak pro stojící, tak pro sedící klienty a vybalancovat deficit rozsahu pohybu.

Mimo své oddělení a sportovní klub se vám také snažím pomoci s vašimi elefony, tablety, notebooky a vším možným, s čím si nevíte rady. Rozumím tomu, že ať se zařízení tváří sebejednodušší, tak pro člověka, který s tím

denně nepracuje, je i malá změna od klasického dlouho používaného zařízení zářející.

Co se týče mých zájmů mimo práci, tak mám rád dálkové pochody. Již jsem se čtyřikrát účastnil pochodu Praha – Prčice a doufám, že se zvládnou zúčastnit stého ročníku v roce 2067.

Tak mi držte palce!

Rád čtu rozsáhlé romány, kdy se nemusím s postavami loučit po dočtení jedné knihy, ale mohu s nimi strávit mnohem déle času.

Pro představu, moje nejdelší přečtená sága čítala zhruba 8132 stránek a bylo to čtení na rok a půl. Při takovém množství stran se člověk musí smířit s faktem, že si vše nedokáže zapamatovat.

Doufám, že se budeme dále v Domově potkávat, a vytvoříme skvělé příležitosti pro zážitky, které vás dokážou potěšit, pobavit a naplnit.

Dominik

Školák Kája Mařík

Popeleční středa

V únoru ulehl ztuha sníh. Byl lepší než ten prosincový. Za městem byly klouzačky, jen se na ně srdce smálo. Kája vždycky „jen chvilíčku“ říkal, ale když se rozběhl lesklou plochou dolů, utíkal do vršku jako o závod, jen aby mohl ještě se klouzat. Kovářovic Ferdík si přitáhl sáně. Takové masivní, těžké, železem pobité. Kája je prohlédl, potěškal a potom rozhodl: „Na tomhle vás musí sedět aspoň osm, aby se to rozjelo. A já už musím domů.“ Šel, ale hlavu i duši měl plnou smutku.

U nich na dvorku tolik dřeva. Ale kdyby poprosil: „Tatínku, dejte mi udělat sánky!“ Anebo ani by je nemusil dát dělat, to stojí moc peněz, ale jistě by je tatínek зробil. Vždyť umí všechno. Tatínek by řekl: „Pro tvou roztopáč, ne? Abys někde nohu zlámal!“ Přišel domů. Tíse a bez pobízení vykonal obvyklé práce. Potom zahájil vyjednávání: „Maminko, já vás mám rád.“ „Já tebe taky, Kájo, zvláště když jsi tak hodný jako dnes.“ „Já, maminko, vás radši.“ „Myslíš? A co vlastně chceš?“ „Vida,“ myslil si Kája, „už je to venku. Zas už maminka uhodla, že něco chci.“ „Já bych, maminko — víte — Ferdík má krásné sáně.

Na osm...“ „Hm,“ řekla maminka krátce. „A ty bys chtěl také, ne? Kdybys nebyl takový divoch! Vždyť by sis polámal nohy! Copak Ferdík! Ten bude jistě jezdit pomalu.“ Kája zahryzl bílé zoubky do černého chleba, na který mu ukáply dvě slzičky. Podíval se po mamince a zeptal se: „Vy jste, maminko, nikdá nejezdila na sánkách?“ „To ne, Kájo, kdepak!“ „Proto,“ řekl Kája.

„Jinak byste věděla, že na sánkách se nemůže jezdit jinak než rychle.“ Hajný se vracel z lesa. „Kájo, máš jít se mnou k pánovům, a hned!“ Kája si jen otřel pusy a vyšli. Pan lesní ho pohladil po hlavě a řekl hajnému: „Není nic platno!

Pan doktor poručil, aby Zdeňka se hodně pohybovala, aby sánkovala, hrudovala, a tož si myslím, že by s Kájou mohli zkusit sánkování na malém vršku u městečka. Víím, že na ni dá Kája pozor, ale musí mi slíbit, že nikam jinam s ní nepůjde než právě tam. Podívej se, Kájo, co říkáš těmhle sánkám?“ Otevřel komoru a vynesl odtamtud rohačky. Kájovo srdíčko hlasitě klepalo. To byly sánky! Hlazené, ohýbané dřevo, sedátko jako „štofové“, proplétané sem tam vzorem jako maminčin nedělní salup; lehké — vždyť je vzácný pán jako pírkó pozdvihl. „Já myslím, vzácný pane,

že by se nám na nich moc pěkně jezdilo, ale musil bych je dřív vyzkoušet.“ „Tož vezmi si je domů! Zítřa máte odpoledne prázdnou, vyzkoušej je a pak přijď pro Zdeňku!

Služka půjde s vámi k městečku. A dobrou noc!“ Kája táhl sánky, o nebi se mu zdálo. Tatínek je chtěl nechat v sínce, ale Kája tolik prosil, až dovolil, že si je smí postavit k postýlce. Sotva se pomodlil a ulehl, vyskočil. Sepjal ručky a drmolil ještě Otčenášek. „Za kohopak ještě, Kájo?“ ptala se maminka. „Aby někdo ty sánky neukradl!“ Držel na nich ruku a trhaně ze spaní se probouzel. Maminka už spala, tatínek u stolu něco psal. Kája si tichounko sedl na postýlku a sahal do kapsičky na bundě, která ležela na židli vedle postýlky. Vytáhl motouz, ovázal si jím ruku a přivázal k sánkám. „Kdyby někdo je chtěl ukrást, probudím se.“ A klidněji zavřel oči. Za chvíli však křičel ze sna, škubal rukou, a tatínek k němu přišel, ruku mu odvázal, aniž se Kája probudil. Pak teprve klidně usnul. Druhý den odpoledne zkusil sáně. Jezdilo se znamenitě. Zdenička si libovala. Tvářičky jí zčervenaly a Kája na ni dával bedlivý pozor, aby nevypadla.

Až do myslivny ji dovedl a ona už ve dveřích křičela, že má hlad. Vzácná paní dala Kájovi dobrou svačinu a celý balík všelijakých dobrot a pošeptala mu do ucha: „To za to, žes donesl Zdeně sněženky a to ostatní.“ Ano, Kája se stal důležitým činitelem v životě choulostivé Zdeňky, která k němu přilnula celým dětským srdíčkem. Řekl-li pan lesní: „Povoluje to. Zítřa asi už nebudete sánkovat,“ řekla Zdeňka: „To až co řekne Kája!“ Když březem rozplakaně se zadíval na krajinu, přestalo sánkování. Pan farář řekl ve škole: „Ještě den a přijde Popeleční středa — začátek čtyřicetidenního postu. Přijdete si do kostela pro popelec. Udělám posvěceným popelem na vašich čelech křížek na znamení, že i vy musíte být v této době zvláště hodnými. Lepšími, poslušnějšími než dříve!“ Kája poslouchal, dech zatajoval. A jak přišel domů, maminky se ptal: „Víte, že bude za den Popeleční středa?“ „Jako bych nevěděla, Kájo, vždyť půjdeme s tatínkem také do kostela. Když jsem byla mladá a doma, o masopustním úterku bývalo

v hostinci veselo. Ale když ponocný pod okny zatroubil na roh dvanáctou, vstal pan purkmistr a řekl: „Teď domů, chaso! Začíná svatopostní doba!“ A všichni se tiše rozešli a druhý den o sedmé všichni si přišli do kostela pro popelec. Nebožtík dědoušek zvečera toho dne vzal poslední šňupeček a potom dal pikslu babičce s prosbou: „Schovej, maminko, zamkni! Dá-li nám Pán Bůh dočkat, o Bílé sobotě po Vzkříšení šňupnem si oba...“ Kája dobře nerozuměl, ale cítil, že přeměna v církevním roce je velice vážná. Maminka v úterý sundala velký kříž z kuchyně a malý z přístěnku, omyla je, a tatínek přinesl z lesa zelenou chvoj, rozřezal ji na drobné větvičky, přibil do podoby a velikosti obou křížů na zeď, jako by kobereček pod kříže uchystal. Teprve pak pověsili kříže a oba při tom řekli: „Aby Ti, Ježíši Kriste, bylo měkčeji na kříži!“ Maminka dříve zpívala čerstvé, veselé písničky, ale o Popeleční středě spustila smutnou a vážnou: „Křesťanská duše“. Kája šel s rodiči do kostela. V řadách už stály a poklekaly děti kolem mřížek. Když na něho došla řada, přiklekl k mřížce se žhavým přáním: „Kéž jen mi pan farář hodně popela na čelo nasype, aby mně to vydrželo, než přijdu domů!“

A pan farář jako by to věděl, právě mezi prsty z cínového podnosu nabral, a Kája cítil drobný prach padat až přes oční víčka. Přivřel oči a popaměti šel k východu. Byl blažen. Cítil se býti mnohem důležitějším než dříve. Už jako veliký si připadal. Když si vzpomněl na fialové plátno s velkým bílým křížem uprostřed, které zakrývalo celý oltář, vzdychl si: „Jak je to všechno krásné! Ale jen aby mi ten křížek na čele zůstal do večera! Tatínkovi se setře kloboukem, mamince šátkem, ale já mám čepici v kapse a budu dávat velký pozor, aby mi to znamení co nejdéle vydrželo.“ Protože šel s přivřenýma očima, jak z kostela vyšel, v předsíni vrazil trochu loktem do staré Trempové.

Hned se zdvořile začal omlouvat: „Já nerad, teta,“ ale než domluvil, už cítil její kostnatou ruku na svých zádech, a z jejích úst se řinulo jako z vodopádu: „Ty lesáku, ty indiáne, ty divochu bezbožný, počkej, až potkám hajnýho, já mu povím, jakého má darebáka. Kluk uličnická, schválně do mne vrazí!“ A její ruka zvedla se k nové ráně... Ale Kája už nečekal. Horké, lítostné slzičky pálily ho pod víčky. Vždyť on přece nerad! A ona tolik křičí a zlobí se! Upaloval do školy. Povznesená nálada v jeho srdéčku plakala.

Ve škole ostatní děti povykovaly, ale Kája sedl na své místo. Z obou dlaniček udělal stříšku nad čelem, jen aby nikdo popelec mu nesmazal, a tiše

seděl. Vojta Brabenců, největší uličník ve třídě, se zeptal: „Proč si držíš ruce nad čelem?“ „Aby mi nikdo nesmazal popelec,“ řekl Kája upřímně. „Rád bych jej přinesl takhle čerstvý domů.“ Zlomyslné oči Vojtěcha Brabence zableskly zlobou. „A ukaž, máš to hodně znát?“ Kája odkryl čelo, ale než se nadál, naslinil Vojtěch ruku, přejel jí Kájovi čelo a vykřikl: „Tak, už nemáš nic, abys to věděl!“ Když pan řídící vešel za chvíli do třídy, viděl Káju s Vojtěchem v křížku.

Po prvé viděl Káju se prát a podivil se. Kája, dítě lesa, ale poddajné jako tvárná hlína, s předobrym srdíčkem, ten Kája, který byl chloubou jeho třídy — ten se pral a k tomu s největším uličníkem třídy, a tak houževnatě. Ostatní utvořivše půlkruh kolem nich, s planoucímá očima pozorovali postup rvačky tak napjatě, že příchodu pana řídícího ani nepozorovali. Utvořily se dvě skupiny. Z té jedné bylo slyšet: „Kájo, nedej se!“ A z druhé: „Vojto, maž ho!“ Kájovy oči svítily, tvářičky se mu rděly až k čelu. Vojta byl vyšší o celou hlavu, byl „repetant“, opakoval už druhým rokem první třídu. Byl zlostí bledý, když pozoroval, že Kája, třebas menší, jako lasička uhýbá jeho štulcům a prohýbá se jako vrbový proutek. V pěstičkách Kájových bylo mnoho síly. Vždyť doma nosil vodu, dračky štípal, trávu nosil. A proto právě při vstupu pana řídícího zachytl konečně obě zápěstí Vojtovy, pevně stiskl, do půlkruhu jimi točil, a děti vidouce porážku Vojtovu, začaly sborem volat: „Kája to vyhrál!“

Vtom pan řídící pokročil až mezi ně. Kája pustil Vojtovy ruce, zahanbeně a rozpačitě se podíval po panu řídícím. Vojta zarputile, posupně si prohlížel špičky botek. Ostatní se rozběhli na svá místa. Pan řídící jako by dnes měl vlčí mlhu, hodně zblízka podíval se do obličeje Kájova a řekl: „Kájo, ty se takhle umíš prát? To jsem ani nevěděl. To bude mít maminka malou radost, až jí to napíše.“ Ale Kája svezl se do první lavice a hořce se rozplakal. Trvalo to jistě čtvrt hodiny, než se dověděl z trhaného Kájova vzlykání, že Vojta mu utřel popelec a že si jej chtěl přinést domů čerstvý. Pan řídící přesto, že byl už starý, přece nezapomněl, že také býval malým chlapcem a také někdy se popral s kamarády, a proto jeho ruka se dotkla hebce hlavy Kájovy a řekl: „Přestaň plakat, Kájo! Lepší by bylo, kdybys byl počkal, mně požaloval, a ne se prát! Je to nehezké tak se rvát! Je mi to líto na tebe.“ Ale Kája plakal čím dál tím usedavěji, až pan řídící řekl přísně: „Už dost! A bude ticho!“ Kája zvedl uplakané oči, potlačil pláč a řekl vzlykavě: „Já už budu ticho, ale když já už nemám popelec a já jsem měl takovou radost,

že si jej přinesu domů čerstvý, a měl jsem takový hustý a tmavý. Pěkně vás prosím, pane řídící, já bych si doběhl do kostela pro jiný!“ Jeho oči dívaly se s takovou prosbou na pana řídícího, že řekl: „Běž, ale hned ať jsi tady!“

Kájovy rty se rozšířily k úsměvu, poslední slzičky dopadly na lavici, mžikem byl ze dveří. „Tak ano! Vezmu to trapem.“ Když se po chvíli vracel, blahodárný úsměv ležel mu ve tváři, a temný popelcový křížek černal se mu na bílém čele. Vojta stál na místě hanby a pan řídící právě dopověděl poslední slovo ostrého napomenutí. Kája sedl do lavice a podotkl: „Tak pěkně děkuji, pane řídící. V kostele byl už jenom velebný pán, tak jsem mu řekl: ‚Já už jsem tu, prosím, byl jednou, ale Vojta Brabenec mi popelec utřel, a já jsem tuze naříkal.“

Tož pan řídící mne poslal ještě jednou.“ Jak děti ze školy vyšly, Kája nejvíc pospíchal. Ale teta kovářka byla před kovárnou a volala: „Kájo, pojd' sem! Já nemohla pro popelec, moc mne nohy bolí, pojd', dám ti vdolek s hruškovým povidlím, syrečkem sypaný, smetanou kapaný, a vezmu si štipec popelce od tebe!“ Ale Kája uháněl a v běhu volal: „Já, teta, nemám kdy, líhnou se nám housata!“ Kovářka zavrtěla nedůvěřivě hlavou: „Že by už? To není ani možná! To kluk na roztopáč smežší, a mne, starou osobu, má za blázna. No, počkej, jen co uvidím hajnou!“ Kája poskakoval

přes pařezy a myslil si: „Teď jsem lhal, a to už vím napřed, že teta bude žalovat! Raději to doma hned řeknu.“ Vběhl do dvorka: „Maminko, teta kovářka chtěla ode mne popelec, a já jsem řekl, že musím domů, protože se nám líhnou housata.“ Maminka řekla: „Ten konec mohl sis nechat, protože je to lež.“

A jestli nepřestaneš lhát, nebudu tě mít nic ráda, Kájo, odvykni si lhaní!“ Vtom vcházel tatínek. Kája dobře hádal. Kloboukem seřel si popelec, šátkem maminka. Jen on měl neporušený. Maminka ho poslala pro vodu a on zapomněl přivřít dveře, a proto zaslechl, co maminka povídá: „Teta kovářka chtěla si vzít od Káji popelec. Jak by si sama nemohla dojit!“

Všecko svádí na bolest v nohou, ale běhat po městečku a sbírat klepy, to jí nohy nebolí! Ale Kájovi domluv! Řekl, že se nám líhnou housata. Zase lhal!“

Tak se nějak stalo, že tatínek zapomněl Kájovi domluvit. Když Kája po modlitbě večer ulehl, pomyslel si: „Vida, tak ona teta lhala. Když velcí pořád napomínají nás malé, neměli by lhát nejdříve oni.“

A nebyl by klukem, kdyby poslední vzpomínkou nebylo zavolání Pepika Kučerovic ze třetí třídy, které za ním poslal dnes odpoledne, když ze školy vycházeli: „Kluci, helejte, to je Kája Mařík, co dnes přepral Vojtu Brvic!“ abenco

KALEIDOSKOP

Pravidelné vycházky do Milíčovského lesa

Za příznivého počasí rádi vyrážíme na procházky do Milíčovského lesa.

Máte-li o vycházku zájem, neváhejte oslovit některého z aktivizačních pracovníků.

Setkání se zvířaty

V letních měsících nás pravidelně navštěvují nejrůznější zvířata – psi, kočky, králíci, minikuň, kozy i slepičky. Tato setkání jsou vždy plná radosti a příjemných zážitků. Srdečně vás zveme na další návštěvu zvířat, která se uskuteční v úterý 25. srpna.

Rozkvetlý skleník

Také letos se náš skleník rozzářil pestrými barvami krásně rozkvetlých květin.

Kytarové vystoupení

V červenci jsme si mohli poslechnout krásné kytarové vystoupení paní Šťavíkové. Za příjemný hudební zážitek moc děkujeme.

Deskové hry s dětmi

Na konci školního roku nás navštívily děti ze ZŠ Gutova. Společně jsme si zazpívali a poté si zahráli deskové hry. Užili jsme si spoustu zábavy a těšíme se na další společné setkání.

Kulinářský klub

V letní sezóně rádi vaříme z čerstvých a aktuálně dostupných surovin. Tentokrát jsme využili úrodu jahod z naší terasy a připravili si výborné jahodové knedlíky. Všem moc chutnaly.

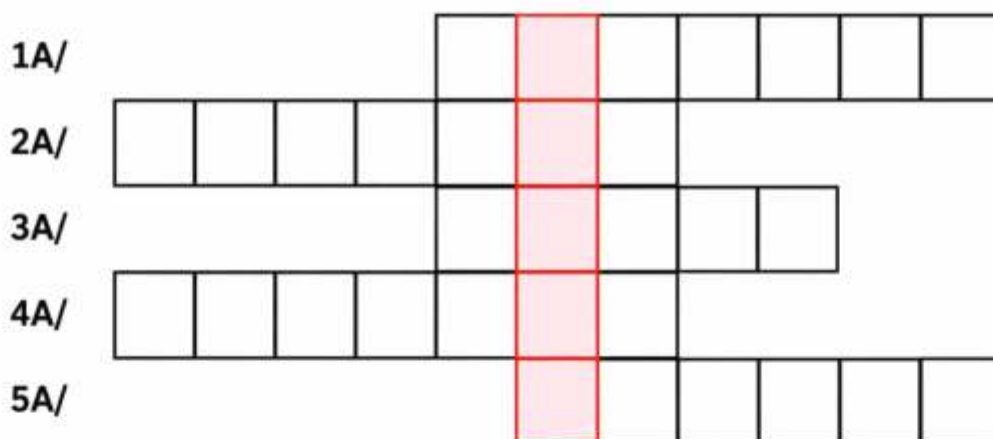

KVĚTINOVÁ KŘÍŽOVKA Z NAŠEHO SKLENÍKU

Vážení čtenáři našeho měsíčníku Hájek, připravili jsme pro vás na tento letní měsíc květinovou křížovku. Ze tří následujících obrázkových křížovek doplňte tajenky do tří citátů o květinách. Ve své odpovědi také uveďte, jaké květiny na fotografiích (označení foto) rostou v našem skleníku. Svě odpovědi vkládejte do schránky na A0.

**A/ je krásná květina,
ale člověk musí mít odvahu utrhnout ji na kraji propasti.**

-Stendhal (vl.jménem HenriMarie Beyle)– francouzský spisovatel

B/ Když a vůně se slily v tvar, vznikla z toho květina.

-Otto František Babler – český knihovník a překladatel

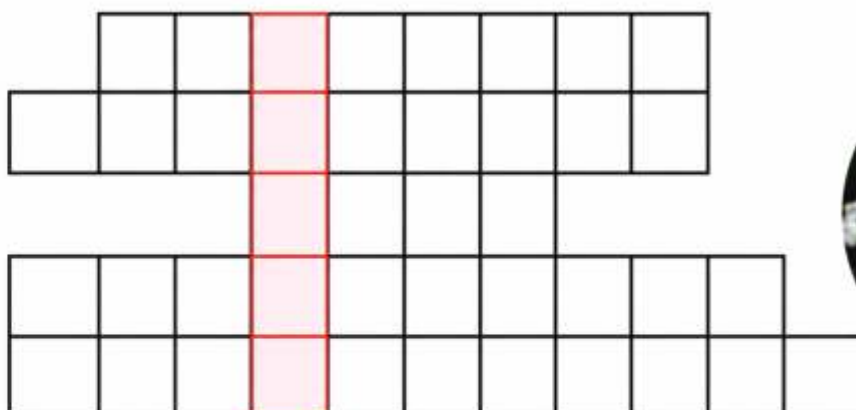
1B/

2B/

3B/

4B/

5B/

1B

2B

3B

4B

5B

C/ Laskavý přehlíží rozbitá okna, protože za nimi vidí květiny. - holandské přísloví

1C/

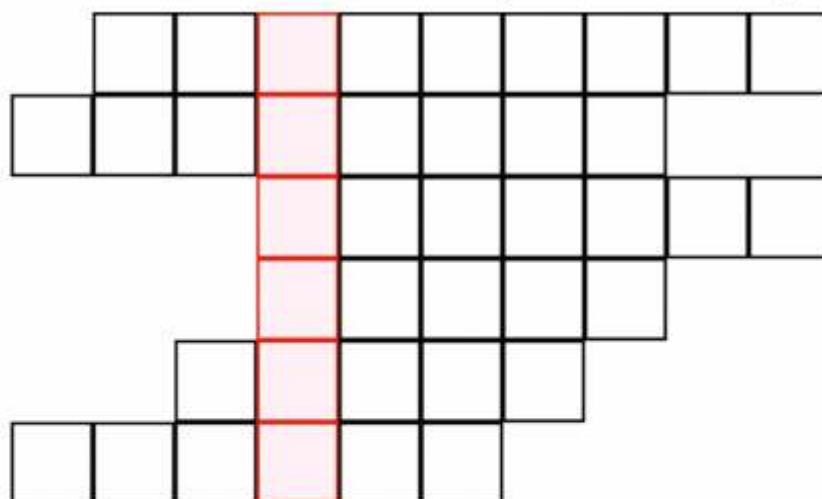
2C/

3C/

4C/

5C/

6C/

1C

2C

3C

4C

5C

6C

INFORMACE Z DOMOVA

Stravovací komise

Další stravovací komise budou **5. 8. a 19. 8.**
O schvalování nového jídelníčku budou členové
stravovací komise předem informováni.

Schůzka důvěrníků
s vedením Domova
se uskuteční ve
středu 5.8. v 10:00
na sále.

MULTISENZORICKÁ MÍSTNOST A0

Připomínáme, že na odd. A0 je k dispozici
multisenzorická místnost, která slouží k relaxaci
a setkávání klientů. Místnost je odemčená a můžete
ji kdykoli navštívit.

Nezapomínejme pít!

Horké letní dny dávají našemu tělu zabrat, a proto je
důležité pravidelně doplňovat tekutiny. I když nemáme
pocit žízně, měli bychom během dne dostatečně pít.

SETKÁNÍ SE ZVÍŘATY
V teplejších měsících
se opět každý měsíc
budeme mít možnost
setkat se zvířaty
v zahradě. Tento měsíc
se uvidíme 25. srpna.

PROCHÁZKY DO MILÍČOVSKÉHO LESA

S teplejším počasím jsme již zahájili společné
procházky do Milíčovského lesa, kam budeme vyrážet
(s ohledem na počasí) každé pondělí ve 13 hodin od
vrátnice. Pokud potřebujete doprovod, nejdříve se,
prosím, obraťte a domluvte s aktivizačním pracovníkem.

VÝLET – PLAVBA LODÍ PO VLTAVĚ

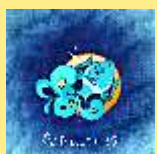
26. srpna nás čeká plavba lodí
po Vltavě. Zájemci se neváhejte
obrátit na aktivizační pracovníky
a přihlásit se!

Srpen

Kozoroh - 22. 12. – 20. 1.

I ta největší láska potřebuje občas pauzu
a vlastní prostor. Dopřejte si večer
s přáteli a nechte druhou stranu dýchat.

Vodnář - 21. 1. – 20. 2.

Při konfliktu máte sklon vytahovat staré
křivdy. Držte se striktně přítomnosti a
všechno se vyřeší daleko lépe.

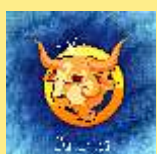
Ryby - 21. 2. – 20. 3.

Když je toho na vás moc, odejděte do
klidové zóny a zhluboka dýchejte. Respekt
k soukromí druhých přinese domů mír.

Beran - 21. 3. – 20. 4.

Hlídáte každý krok milované osoby.
Uvědomte si, že zdravá láska potřebuje
svobodu a dýchat, ne stálý dozor.

Býk - 21. 4. – 21. 5.

Nekonečný seznam úkolů v hlavě vám
nedovolí v noci klidně spát. Sepište ho
na papír a v klidu plňte krok za krokem.

Blíženci - 22. 5. – 21. 6.

Láká vás sdílet detaily ze vztahu s
kamarádkou u kávy. Odolejte tomu,
loajalita k partnerovi je základem svazku.

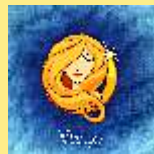
Rak - 22. 6. – 22. 7.

Cítíte, že vás iritují i maličkosti na chování
partnera. Dopřejte si chvíli o samotě, než
vyvoláte zbytečnou hádku.

Lev - 23. 7. – 22. 8.

Snažíte se zachránit někoho, kdo
o hluboký vztah vlastně nestojí. Chraňte
své city a investujte energii raději do sebe.

Panna - 23. 8. – 22. 9.

Okolí vás možná odrazuje od změn, ale
vy věřte svému instinktu. Nové prožitky
a směr vám jenom prospějí.

Váhy - 23. 9. – 23. 10.

Názory ostatních berte s nadhledem, ale
říďte se výhradně vlastním instinktem.
Vy svůj život znáte nejlépe.

Štír - 24. 10. – 22. 11.

Otevřená komunikace s přítelem
o obavách vám pomůže najít kompromis,
který nakonec obohatí obě dvě strany.

Střelec - 23. 11. – 21. 12.

Máte nutkání dospělé děti neustále
kontrolovat a volat jim. Uberte tlak, nechte
je žít a věřte tomu, jak jste je vychovali.